

a a n s c h e d u i v e n geïmporteerd waren geworden. Niettegenstaande alle moeite, is het niet gelukt een ♂ te vinden (Dat komt, omdat ze zoo klein zijn!). Ik zond in November van dat jaar de vlooien aan Dr. O. TASCHENBERG, die mij mededeelde, dat hij wegens drukke werkzaamheden niet in staat was, de vlooien te determineeren. Ik zond kort daarna een drietal exemplaren, die ik achtergehouden had, naar 's Rijks Museum van Natuurlijke Historie te Leiden. Dit drietal is thans weer in mijn handen, en ik herken ze als *Hectopsylla psittaci* VON FRAUENFELD. Ik ben er thans van overtuigd, dat de vlooien, die in 1890 de fazantenhokken van Notaris De Bas infecteerden, eveneens van deze soort waren, met *Ectopistes* overgekomen waren uit Amerika.

De naam *Xestophylla gallinacea* (WESTWOOD) (zie Entomologische Berichten, v. 2, p. 62, 1 Maart 1906) moet dus geschrapt worden van de lijst der in Nederland waargenomen *Suctoria*, en *Hectopsylla psittaci* VON FRAUENFELD daarvoor in de plaats gesteld worden. Voor de derde maal werd *Hectopsylla psittaci* VON FRAUENFELD in Nederland geïmporteerd in 1906. Den 23 October van dat jaar vond namelijk Dr. E. D. VAN OORT, ornitholoog van 's Rijks Museum van Natuurlijke Historie te Leiden, een dertigtal ♀♀ vastgehecht op de oogleden en mondhoeken, doch in grooter getal nog op den kop tusschen de oogen van een *Lophortyx californicus*, die in de Rotterdamsche Diergaarde gestorven was.

Arnhem.

A. C. OUDEMANS.

Mededeelingen over Mallophaga en Pediculi I.

Sedert 1 Januari verzamel en bestudeer ik ook bovengenoemde parasieten. Door middel van het vangapparaat van BERLESE verkrijg ik van sommige soorten geheele serieën. Aangezien ik,

evenals voor mijne verzameling Acari, larven en verdere ontwikkelingstoestanden terstond separeeren wilde, en van ieder van hen afzonderlijke preparaten wenschte te vervaardigen, kostte het mij aanvankelijk eenige inspanning, de verschillende stadia te onderscheiden. Om wat spoediger daarin te slagen, raadpleegde ik Dr. J. Th. Oudemans' werk »De Nederlandsche Insecten«. Wie schetst mijne verbazing, toen ik daarin las, dat men anno 1900 van ontwikkelingstoestanden eigenlijk niets wist!

Over *Mallophaga* vind ik, p. 232: »Het jeugdige dier vervelt verscheidene malen, voordat het den volkomen wasdom bereikt«. (De spatieering is van mij).

Over *Pediculi*, p. 270: »Naar beweerd wordt, zouden de luizen niet vervellen, wat echter wel zonderling zou zijn«.

Mijn waarde neef gaf met zijne woorden »Naar beweerd wordt« en »wat wel zonderling zou zijn« terecht zijn scepticisme daarover te kennen!

Ik raadpleegde daarop het nieuwste werk: *Mallophaga* van Vernon L. Kellogg, 1909 (*Genera Insectorum*, N°. 66). Ook dit werk liet mij in den steek. Op p. 1 lees ik nl.: »The *Mallophaga* have a simple, incomplete metamorphosis, but owing to the fact that they cannot live for more than a few days off of the body of a live host (the lice die in from a few hours to eight or ten days on the body of the host after its death), the life-history of no single species has been as yet completely worked out«. Derhalve geen vermelding van het aantal ontwikkelingstoestanden!

Ten einde raad schreef ik aan Kellogg.

Inmiddels kan ik met absolute zekerheid mededeelen, dat zoowel *Mallophaga*, als *Pediculi*, de volgende ontwikkelingstoestanden doorloopen: larva, protonympha, deutonympha, adulti (♀ en ♂), en dat vervelling plaats heeft: men ziet het nieuwe individu duidelijk in het oude »velletje« liggen!